

РИК РИЪРДЪН
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН
И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

ПОСЛЕДНИЯТ ОЛИМПИЕЦ

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Last Olympian*
Text copyright © 2009 Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the
Nancy Gallt Literary Agency.

Превод Владимир Молев
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Четвърта допечатка
Общ тираж: 11 945 бр.
ISBN 978-954-27-0562-8

НА ПЪТЕШЕСТВИЕ С ЕКСПЛОЗИВИ

Началото на края на света започна с кацането на пегас на капака на колата ми.

До този момент следобедът беше страхотен. Строго погледнато, не биваше да шофирам, защото до шестнайсетия ми рожден ден оставаше една седмица, но мама и новият ѝ съпруг Пол ни бяха завели на плажа на Южния бряг и Пол ми позволи да взема неговата тойота „Приус“ за едно кръгче с приятелката ми Рейчъл.

Да, знам какво си мислите – колко безотговорно е постъпил, мрън-мрън-мрън. Само че Пол ме познаваше добре. Беше ме виждал да пробощдам с меча си демони и да изскачам от горящи училища, и явно беше решил, че да покарам колата му стотина метра няма да е най-опасното нещо в живота ми.

Така или иначе, с Рейчъл излязохме да се поразходим с колата. Беше горещ августовски ден. Рейчъл беше вързала червената си коса на опашка и беше облякла дълга бяла туника върху банския си. До този момент я бях виждал само в омацани с боя джинси и раздърпани тениски и честно казано, в новия си вид изглеждаше страхотно.

– Спри тук! – рече тя.

Отбих встрани, бяхме на едно възвишение с изглед към океана. Винаги съм обичал морето, но сега то ми се стори направо невероятно – искрящо зелено и гладко

като огледало, все едно татко го беше усмирил специално заради нас.

Баща ми, между другото, е Посейдон. Той лесно може да прави подобни неща.

– Е – усмихна се Рейчъл, – какво реши?

– Ами... – Опитах се да вложа поне капчица ентузиазъм в гласа си. Тя ме беше поканила в лятната къща на семейството си на Сейнт Томас за три дни. За първи път в живота си получавах подобно предложение. Представата на мама за луксозна почивка се свеждаше до два дни в старо бунгало на Лонг Айленд, с няколко видеокасети под наем и замразена пица, а сега родителите на Рейчъл бяха готови да ме вземат с тях на Карибите.

Освен това, наистина имах нужда от почивка. Изминалото лято беше най-трудното в живота ми. Мисълта за няколко безгрижни дни страшно ме изкушаваше.

В същото време обаче усещах, че всеки момент ще се случи нещо важно. Бях „на повикване“. На всичкото отгоре, идната седмица имах рожден ден. Не биваше да забравям за предсказанието, че щом навърша шестнайсет, целият свят ще отиде по дяволите.

– Пърси, знам, че моментът не е подходящ – продължи Рейчъл. – Но за теб никой момент не е подходящ, нали?

Права беше.

– Искам да дойда – уверих я. – Просто...

– Войната?

Кимнах. Не ми се говореше за това, но Рейчъл знаеше всичко. За разлика от повечето простосмъртни, тя можеше да вижда през мъглата – вълшебната пелена, която изкривява зрението на хората. Беше виждала чудовища.

Познаваше някои от другите полубогове, които се сражаваха с титаните и техните съюзници. Дори беше с мен миналото лято, когато накълцаният на кайма Кронос се беше вселил в ново тяло и беше излязъл от саркофага си, и беше спечелила уважението ми със смелостта си да го замери със синята си четка за коса.

Тя сложи ръка на рамото ми.

– Помисли си. Тръгваме след няколко дни. Татко...

– Още ли не се разбирате с него? – попитах.

Рейчъл тръсна ядно глава.

– Опитва се да бъде мил, което е още по-зле. Исква да ме запише в „Кларион“ през есента.

– Училището на майка ти?

– Тъп лицей за надути фръцли чак в Ню Хемпшир.

Представяш ли си ме в такова училище?

Съгласих се, че е гадно. Рейчъл се занимаваше с проекти за градско изкуство, хранене на бездомните и протести за спасяването на застрашените жълтогуши кълвачи, и тем подобни. Никога не я бях виждал в роля. Трудно ми беше да си я представя сред издокараните превзети момичета в девическия лицей.

Тя въздъхна.

– Мисли си, че ако се държи мило с мен, ще се почувствам виновна и накрая ще се съглася.

– И затова се е навил да ме вземете с вас на Сейнт Томас?

– Да... Ако дойдеш, ще ми направиш огромна услуга, Пърси. Ще е много по-добре, ако си с нас. Освен това, искам да поговорим за...

Изведнъж млъкна.

– За какво? – попитах. – Толкова ли е сериозно, че

трябва да отидем чак на Сейнт Томас, за да говорим за него?

Тя облиза устни.

– Забрави за това. Нека поне за малко бъдем двама обикновени тийнейджъри. Излезли сме да се разходим с колата, любуваме се на океана и ни е приятно да бъдем заедно.

Личеше си, че нещо я притеснява, но въпреки това тя се насили да се усмихне. Косата ѝ искреше като огън на слънчевите лъчи.

През лятото бяхме прекарвали доста време заедно. Не че го бях планирал, но колкото по-тежко ставаше положението в лагера, толкова по-силно закопнявах да се обадя на Рейчъл и да се измъкна за малко от войната, колкото да си поема дъх. Имах нуждата да си напомням, че светът на простосмъртните все още съществува, че не са само чудо-вищата, които ме смятат за любимата си боксова круша.

– Добре – рекох. – Един обикновен следобед, двама обикновени тийнейджъри.

Тя кимна.

– И затова... Ако тези двамата се харесват, защо глупакът се мотае, а не целуне момичето, а?

– О! – Почувствах се като някоя от свещените крави на Аполон: тъп, тромав и яркочервен. – Ами...

Няма да се преструвам, че не си бях мислил за това. С Рейчъл ми беше много по-лесно, отколкото с... Ами, с някои други момичета, които познавах. Не се напругах, не налагаше да внимавам какво казвам, да се напъвам да се сетя за какво става дума. Рейчъл не беше прикрита. Изразяваше чувствата си.

Не съм сигурен какво щях да направя в онзи момент,

бях толкова смаян, че не забелязах как от небето над нас се спусна черна сянка и от вцепенението ме измъкна стоварването на четири копита върху капака на тойотата с ужасяващо дум-дум-дум-тряс!

– Здравсти, шефе! – разнесе се в главата ми глас. – Хубава кола!

Пегасът Блекджак ми беше стар приятел и затова се опитах да не се ядосвам много на вдлъбнатините, които току-що беше направил на капака, макар да не ми се вярваше, че Пол Шарън щеше да им се зарадва.

– Блекджак – въздъхнах, – какви ги...

В този момент видях ездача на гърба му и се досетих, че това беше само началото на един отвратително гаден ден.

– Хайде, Пърси.

Щом зърнеха Чарлз Бекендорф, предводителя на хижата на Хефест, повечето чудовища си плюеха на петите и започваха да реват за майките си. Той беше огромен, с железни мускули, изваяни от работата в ковачницата. Беше две години по-голям от мен и един от най-добрите майстори на оръжия в лагера. Правеше невероятни механични джаджи. Миналия месец беше взривил пълен с чудовища автобус, който обикаляше из страната. Експлозията беше унищожила цял отряд от злите воители на Кронос.

Бекендорф беше облечен като за битка. Носеше бронзов нагръдник, боен шлем и черни камуфлажни панталони, на кръста му висеше меч. На рамото му беше праметната торба с експлозиви.

– Сега ли? – попитах.

Той кимна мрачно.

Буца заседна на гърлото ми. Знаех, че е неизбежно.

Планирахме го от седмици, но все се бях надявал да не се стигне дотам.

Рейчъл вдигна поглед към Бекендорф.

– Здравсти.

– Ъъъ... здрасти. Аз съм Бекендорф. Ти сигурно си Рейчъл. Пърси е... Споменава те е.

Тя вдигна вежди.

– Наистина ли? Това е хубаво. – Погледна Блекджак, който потропваше с копито по капака на тойотата. – И сега сигурно трябва да отивате да спасявате света?

– Нещо такова – отвърна Бекендорф.

Погледнах я безпомощно.

– Ще кажеш ли на майка ми...

– Ще ѝ кажа. Сигурно вече ти е свикнала. Ще обясня на Пол за капака.

Кимнах, за да изразя благодарността си. Сигурно Пол никога повече нямаше да ми даде колата си.

– Успех! – Рейчъл ме целуна, преди да успее да реагирам. – Върви, Пърси. Да убиеш няколко чудовища и за мен.

Последно я видях на дясната седалка на тойотата, гледаше как Блекджак се извисява все по-нависоко и по-нависоко, отнасяйки ни с Бекендорф в небето. Чудех се за какво ли искаше да поговорим и дали щях да оживея, за да разбера.

– Едва ли би искал Анабет да научи за това? – подхвърли Бекендорф.

– О, богове – измърморих. – Дори и не си го помисляй!

Той се ухили и се понесохме над океана.

Вече почти се беше стъмнило, когато стигнахме до целта си. „Принцеса Андромеда“ искреше на хоризонта – огромен круизен кораб, осветен от жълти и бели лампи. Отдалеч приличаше на истински увеселителен кораб, а не на щабквартирата на повелителя на титаните. Отблизо обаче се виждаше гигантска статуя на окована тъмнокоса девица в гръцки хитон и със сковано в ужасена гримаса лице, сякаш усещаше хилядите чудовища, които пренасяше.

При вида на кораба стомахът ми се сви на топка. На два пъти се бях разминавал на косъм от смъртта на борда на „Принцеса Андромеда“. А сега той се носеше право към Ню Йорк.

– Нали знаеш какво да правиш? – надвика свистенето на вятъра Бекендорф.

Кимнах. Бяхме тренирали за акцията на пристанището в Ню Джърси, като нападахме стари изоставени кораби. Знаех с колко малко време разполагахме. Но също така знаех, че това беше най-добрата възможност да пресечем в зародиш атаката на Кронос.

– Блекджак – рекох, – остави ни на кърмата.

– Готово, шефе – отвърна той. – О, как го мразя този кораб!

Преди три години пегасът едва беше успял да избяга от „Принцеса Андромеда“, благодарение на малко помощ от мен и приятелите ми. Предполагах, че би предпочел да сплетат гривата му като на детско плюшено пони, отколкото отново да се върне тук.

– И не ни чакай – допълних.

– Ама, шефе...

– Имай ми вяра – рекох. – Сами ще се измъкнем.

Блекджак сви криле и се спусна към кораба като черна комета. Вятърът свистеше в ушите ми. Мярнах чудовища, патрулиращи по горните палуби – жени-змии, хрътки от Подземното царство, хуманоидни тюлени, които се наричаха телхини, – но ние прелетяхме край тях с такава скорост, че не ни забелязаха. Завихме към кърмата, Блекджак разпери криле и плавно кацна на най-долната палуба. Скочих от гърба му. Леко ми се виеше свят.

– Успех, шефе! – пожела Блекджак. – Не ги оставяй да те накълцат на кайма!

И с тези думи старият ми приятел излетя в нощта. Извадих химикала от джоба, свалих капачката и се появи Въртоп – еднометров меч от божествен бронз, искрящ в сумрака.

Бекендорф измъкна един лист от джоба си и се взря в него. Помислих си, че е някаква карта или нещо подобно. След това обаче видях, че беше снимка. На слабата светлина мярнах усмихнатото лице на Силена Берегард, дъщеря на Афродита. Двата бяха започнали да ходят миналото лято, след като в продължение на години всички им повтаряха: „Хей, глупчовци, вие се харесвате!“. Въпреки опасните ни мисии, това лято Бекендорф беше невероятно щастлив.

– Ще се върнем в лагера! – обещах му аз.

За миг зърнах тревогата в очите му. След това отново се появи уверената му усмивка.

– На това разчитам – рече той. – Хайде, да взривим Кронос на хиляди парчета!

Бекендорф тръгна пръв. По един тесен коридор стигнахме до сервизната шахта, както бяхме планирали, но

там се спряхме, тъй като чухме гласове над нас.

– Не ме интересува какво казва носът ти! – изджафка полукучешки, получовешки глас на телхин. – Предишния път, когато подуши полубог, се оказа сандвич с кайма!

– Сандвичите с кайма са вкусни! – обади се друг. – Но този път миризмата е на полубог, кълна се! Те са тук!

– Глупости! Акълът ти не е тук!

Двамата продължиха да спорят и Бекендорф посочи надолу. Спуснахме се тихо. Две нива по-долу гласовете на телхините заглъхнаха.

Стигнахме до железен люк. Бекендорф безгласно прошепна: „Двигателят“.

Люкът беше затворен, но моят спътник извади от торбата си клещи и преряза резето, все едно беше от масло.

Вътре бучаха и ръмжаха редица жълти турбини с големината на силози за зърно. По срещуположните стени се точеха командни табла и циферблати, показващи налягането. Един телхин така се беше унесъл в работата си, че не ни забеляза. Беше висок около метър и половина, с гладка черна козина на тюлен и с къси широки крака. Главата му беше като на доберман, но ръцете му бяха почти човешки, ако не се брояха дългите нокти. Той мърмореше и ръмжеше, докато тракаше по клавиатурата. Може би си пишеше с приятелите си от www.groznik.com.

Пристъпих напред и телхинът застина, вероятно долови миризмата ми. Скочи настрани към големия червен бутон на алармата, но аз се изпречих пред него. Той изсъска и се хвърли срещу мен, прободох го с Въртоп и чудовището се разпадна на прах.

– Един по-малко – отбеляза Бекендорф. – Остават още пет хиляди.

Подхвърли ми буркан с гъста зелена течност – гръцки огън, едно от най-опасните вълшебни вещества на света. След това ми подаде другото най-важно приспособление на героите – тиксо.

– Прикрепи буркана към командното табло – рече той. – Аз ще се заема с турбините.

Захванахме се за работа. В залата беше горещо и влажно и за нула време и двамата плувахме в пот.

Корабът продължаваше да се движи. Като син на Посейдон, за мен не беше проблем да се ориентирам в морето. Нямах представа как го правех, но знаех, че се намирам на $40^{\circ} 19''$ северна географска ширина и $71^{\circ} 90''$ източна дължина и се движехме с осемнайсет възела в час, което означаваше, че „Принцеса Андромеда“ щеше да пристигне в пристанището на Ню Йорк призори. Това беше последният ни шанс да я спрем.

Тъкмо залепях втория буркан с гръцки огън към командното табло, когато чух туптене на стъпки по металната стълба – насам сигурно се спускаше цял отряд, щом долавях шума въпреки бумтенето на двигателите. Това не беше добър знак.

С Бекендорф се спогледахме.

– Колко време ти трябва?

– Много. – Той почука часовника си, в който беше скрит детонаторът. – Трябва да свържа предавателя и да сложа взривателите. Най-малко десет минути.

– Ще им отвлека вниманието – рекох. – Ще се видим на уговореното място.

– Пърси...

– Стискай палци!

Той като че ли се канеше да възрази. Планът ни пред-

виждаше да се вмъкнем и да се измъкнем незабелязано. Но явно се налагаше да импровизираме.

– Успех – рече той.

Хукнах към вратата.

Седем-осем телхини се спускаха по стълбите. Съсякох ги толкова бързо, че дори не успяха да кажат „джаф“. Продължих нагоре и минах покрай още един телхин, който така се сепна, че изтърва кутията си за сандвичи, която беше изрисувана със сцени от „Демона Ли“. Него го оставих жив – не само защото кутията му ми беше симпатична, а и за да вдигне тревога, така че останалите да поемат след мен, вместо да слязат при двигателите.

Изскочих през една врата на шестата палуба и продължих да тичам. Застланият с килим коридор навярно е бил лъскав навремето, но след три години под властта на чудовищата и килимът, и тапетите, и величествените врати бяха така издрани с нокти и покрити с мръсотия, че той приличаше по-скоро на гърлото на дракон (да, за нещастие, говоря от личен опит).

При първото ми идване на борда на „Принцеса Андромеда“, Люк държеше на кораба замаяни туристи, като ги обгръщаше с мъгла, за да не виждат чудовищата край себе си. Сега обаче от тях нямаше и следа. Не ми се мислеше какво е станало със заблудените простосмъртни, но не ми се вярваше да са ги пуснали да се приберат у дома с печалбата си от игрите на бинго.

Стигнах до алеята за разходка – сбирщина от луксозни магазинчета, която заемаше централната част на кораба – и се спрях смразен. В средата се издигаше фонтан. А в него се мъдреше гигантски рак.

И като казвам „гигантски“, нямам предвид онези от Аляска, които ги продават по 7,99 долара парчето, а рак, който беше по-голям от самия фонтан. Чудовището се извисяваше три метра над водата. Черупката му беше на зелени и сини петна, щипците му бяха по-дълги от тялото ми.

Ако някога сте се заглеждали в устата на рак – покритата с пяна, с гадни мустаци и остри зъби, – значи можете да си представите, че ако я увеличите до размерите на крайпътен билборд, няма да изглежда кой знае колко по-добре. Кръглите му черни очи бяха впити в мен и в тях блещукаха разум и омраза. Фактът, че бях син на бога на моретата, явно не предизвикваше обичайната благосклонност у Рачо.

– Ссссс! – изсъска чудовището, от устата му се разхвърча пяна. Вонеше като пълен с риба контейнер, престоял една седмица на слънце.

Завиха сирени. Всеки момент щяха да се появят още врагове, не биваше да спирам.

– Хей, Рачо! – направих няколко крачки встрани. – Искам само да те заобиколя, за да...

Той беше невероятно бърз. Изскочи от фонтана и се втурна към мен, щракайки с щипци. Хлътнах в магазина за сувенири, като съборих една закачалка с тениски. Щипката на рака разби витрината и зашрака слепешката около мен. Хукнах обратно навън, като едва си поемах дъх, но Рачо се обърна и ме последва.

– Ето го! – разнесе се глас от балкона. – Дръжте го!

Бях успял да привлека вниманието на врага към себе си, но нямах никакво желание да бъда въввлечен в схватка точно тук. Ако ме приклепеше в средата на кораба, ракът

щеше да ме схруска за закуска.

Чудовището скочи към мен. Замахнах с Въртоп и отне-сох върха на шипката му. Ракът изсъска, хвърляйки пяна, но като че ли раната му не беше сериозна.

Опитах се да си спомня дали в старите легенди не се споменаващо нещо, което да ми е от помощ. Веднъж Анабет ми беше разказала за някакъв гаден рак, който Херкулес бил смазал с петата си. Само че това нямаше как да стане. Този рак беше доста по-голям от моите „Рийбок“.

И тогава ми хрумна идея. Миналата Коледа с мама бяхме завели Пол Шарън в старото ни бунгало в Монток, където ходехме, откакто се помнех. С Пол отидохме на лов за раци и когато извадихме пълното рачило, той ми показа, че раците имат дупка в бронята си точно в средата на грозните си корем.

Единственият проблем беше как да стигна до грозния корем.

Хвърлих поглед на фонтана, след това на мраморните плочки, които вече бяха хлъзгави от рачешките следи. Вдигнах ръка, призовах водата и фонтанът избухна. Разлетяха се водни пръски, поне десетметров воден стълб измокри балконите, асансьорите и витрините на магазинчетата. На рака обаче не му мигна окото. Нямаше нищо против водата. Приблужи се към мен странишком, съскайки и щракайки с шипци.

– Ааааааа! – нададох боен вик и се втурнах към него.

Миг преди да се сблъскам, се метнах на пода като хокеист и се плъзнах по мокрите мраморни плочки право под чудовището. Все едно се пързалях по лед под тежаш седем тона брониран танк. Ако седнеше, ракът щеше да ме сплеска като палачинка, но преди да загрее какво се

случваше, забих Въртоп в процепа в бронята му, пуснах меча и се изтласках от другата страна.

Чудовището потрепери и изсъска. Очите му помръкнаха. Рачо засия в яркочервено, вътрешностите му се изпариха. Празната черупка тупна на пода.

Нямах време да се дивя на подвига си. Хукнах към най-близките стълби, а край мен чудовища и полубогове крещяха заповеди и изваждаха оръжията си. Аз бях с голи ръце. Въртоп беше вълшебен и все някога щеше да се появи отново в джоба ми, но засега беше погребан под останките от рака и нямах време да го измъкна оттам.

Във фойайето пред асансьора на осмо ниво пред мен изскочиха два скитски дракона. От кръста нагоре те бяха жени с люспеста зелена кожа, жълти очи и раздвоени езици. А от кръста надолу, вместо крака имаха по две змийски опашки. Бяха въоръжени с копия и мрежи с тежести и бяха истински майсторки в употребата им – знаех го от личен опит.

– Какво състава? – изсъска едната. – Награда за Кроносссс?

Не ми беше до игри. Пред мен имаше голяма витрина, на която беше поставен модел на кораба. Една стрелка сочеше къде се намирах. Грабнах модела от витрината и го метнах срещу първата жена-змия. Той я удари в лицето и тя падна. Прескочих я, дръпнах копие то на другата и я завъртях настрани. Тя се стовари върху вратите на асансьора и аз продължих към носа.

– Хванете го! – извика тя.

След мен лаеха хрътки от Подземното царство. Отнякъде се появи стрела, профуча край лицето ми и се заби в облицованата с махагон стена на стълбището.

Не ми пукаше – единствената ми цел беше да отвлека чудовищата от трюма с двигателите и да осигуря на Бенкендорф достатъчно време.

Поех нагоре по стълбите и едва не се блъснах в едно момче, което пък слизаше. Изглеждаше сякаш току-що е станало от леглото. Бронята му висеше, тъй като не беше успяло да си върже ремъците. Извади меча си с вик „Кронос“, но викът прозвуча по-скоро изплашен, отколкото яростен. Хлапето едва ли беше на повече от дванайсет – на колкото бях аз, когато попаднах за първи път в лагера на полубоговете.

Тази мисъл беше потискаща. На горкото момче му промиваха мозъка, учеха го да мрази боговете и да се гневи, задето се е родило полубог. Кронос го използваше, а то смяташе мен за враг.

Не исках да го наранявам. Можех да се справя с него и с голи ръце. Пристъпих, сграбчих го за китката и я ударих в стената. Мечът издрънча на пода.

И след това направих нещо, което не беше в плана. Сигурно беше глупаво и определено излагаше на риск задачата ни, но не успях да се съържа.

– Ако ти се живее – прошепнах, – напусни кораба веднага! Предупреди и останалите полубогове.

След това го бутнах силно и хлапето се затъркала по стълбите към долната палуба.

Продължих нагоре.

Коридорът покрай бара пробуди лоши спомени. С Анабет и доведения ми брат Тайсън бяхме минали от тук преди три години при първото ни идване на кораба.

Изскочих на главната палуба. Вдясно от мен небето тъмнееше от лилаво към черно. Между две стъклени кули

с балкони и ресторанчета искреше плувен басейн. Щяла тази част от кораба изглеждаше зловещо пуста.

Трябваше само да стигна до другия край. След това да се спусна по стълбите до хеликоптерната площадка, където се бяхме уговорили да се срещнем с Бекендорф. Ако извадех късмет, той вече щеше да ме чака там и двамата щяхме да скочим в океана. Моите способности щяха да ни помогнат да се отдалечим и щяхме да взривим кораба от четвърт миля разстояние.

Бях прекосил половината палуба, когато се разнесе глас:

– Закъсня, Пърси.

Люк стоеше на балкона над мен, усмивка играеше по белязаното му лице. Беше облечен с джинси, бяла тениска и меки обувки, като един най-обикновен колежанин, но очите му разкриваха истината. Те бяха от чисто злато.

– Отдавна те чакаме. – В първи момент си звучеше нормално, като Люк. Но след това лицето му се разкриви. По тялото му премина тръпка, все едно беше изпил нещо ужасно горчиво. Гласът му стана по-плътен, дъвен и мощен – това беше гласът на предводителя на титаните Кронос. Думите се забиваха в гърба ми като ножове. – Хайде, поклони ми се!

– Да бе, ей сега – измърморих.

От двете страни на басейна се зададоха лестригони, сякаш се бяха спотайвали там в очакване на сигнал. Бяха високи по два метра и половина, ръцете им бяха покрити с татуировки, носеха кожени ризници и бойни пики. На покрива над Люк се появиха полубогове с опънати лъкове. От срещуположния балкон скочиха две хрътки от Подземното царство и оголиха зъби срещу мен. Само за ня-

колко секунди бях обграден от всички страни. Това беше капан: нямаше начин да се съберат тук толкова бързо, освен ако не са знаели предварително за появата ми.

Погледнах Люк и в мен се надигна гняв. Нямах представа дали съзнанието на Люк беше живо в това тяло. Може би, предвид промяната в гласа... или просто Кронос още не беше свикнал напълно с новата си форма? Така или иначе, това нямаше значение. Люк си беше подъл и зъл и преди Кронос да завладее тялото му.

Един глас ми нашепваше: „Все някога трябва да се изправиш срещу него. Защо не сега?“.

Според пророчеството, щом навърших шестнайсет, щях да направя някакъв избор, който щеше да спаси или да унищожи света. Дотогава оставах само седем дни. Защо да не го направех сега? Ако наистина притежавах тази мощ, какво значение имаше някаква си седмица? Можеше веднага да сложа край на тази заплаха. И преди бях побеждавал чудовища и богове.

Люк се усмихна, все едно беше прочел мислите ми. Не, не беше Люк, а Кронос. Не биваше да го забравям.

– Хайде, ела – подкани ме той. – Ако не те е страх.

Тълпата ми направи път. Поех нагоре по стълбите с разтуптяно сърце. Бях сигурен, че някой ще ме промуши в гърба, но чудовищата ме оставиха да мина. Бръкнах в джоба си и напипах химикала. Свалих капачката и Въртоп се озова в ръката ми.

Изведнъж в десницата на Кронос грейна мечът му – двуметров извит ятаган, наполовина от божествен бронз, наполовина от стомана. Само при вида му коленете ми омекнаха като желе. Но преди да успея да размисля, атакувах.

Времето забави своя ход. Имам предвид, че буквално се забави, тъй като това беше във властта на Кронос. Все едно се движех в желе. Ръцете ми така натежаха, че едва успявах да повдигна меча. Кронос се усмихна, размаха ятагана си нехайно и ме зачака да допълзя към смъртта си.

Опитах се да се противопоставя на магията му. Призовах водата, източника на моята мощ. С годините бях подобрил това си умение, но този път като че ли нищо не се случи.

Направих още няколко крачки напред. Великаните ми се присмиваха. Жените змии се смееха със съскане.

– Вода! – примолех аз. – Няма да ти се разсърдя, ако ми помогнеш малко...

Изведнъж в стомаха ме проряза болка. Корабът се наклони рязко на една страна и чудовищата се олюляха. Четири хиляди литра солена вълна се издигна от басейна и заля мен, Кронос и всички останали на палубата. Водата ме съживи, прогони магията на титана и аз скочих напред.

Не ми достигна бързина. Допуснах грешката да погледна лицето му – лицето на Люк, който навремето ми беше приятел. Колкото и да го мразех, не беше лесно да го убия.

Кронос не се терзаше от подобни колебания. Замахна надолу с кривия си меч. Отскочих и злото острие мина на милиметри от мен, прорязвайки дупка в палубата между краката ми.

Ритнах Кронос в гърдите. Той се олюля едва-едва, само че явно беше по-тежък от Люк. Все едно бях сритал хладилник.

Титанът отново замахна с меча си. Парирах с Въртоп, но ударът му беше толкова силен, че не успях да го спра. Върхът на ятагана бръсна ръкава на ризата ми и раздра ръката. Раната не беше дълбока, но половината ми тяло се вцепени. Спомних си какво беше казал веднъж един телхин за меча на Кронос: „Внимателно, глупако! Само едно докосване до острието и душата веднага ще отлети от тялото ти.“ Сега разбирах какво означаваха думите му. Не просто губех кръв. Усещах как силата, волята, самоличността ми изтичат.

Олюлях се и отстъпих, прехвърлих меча в лявата си ръка и атакувах. Но вместо да го пониже, острието отскочи от корема му, все едно се беше ударило в камък. От този удар никой не би могъл да оцелее!

Кронос се изсмя.

– Доста слабо, Персей Джаксън. Явно Люк има право, че не си особено добър с меча.

Всичко плуваше пред очите ми. Знаех, че нямам много време.

– Люк се мислеше за голяма работа – рекох. – Но поне си беше той самият.

– Ще е жалко да те убия сега – измърмори Кронос, – преди да съм довършил замисъла си. Ще ми е приятно да видя ужаса в очите ти, когато осъзнаеш как възнамерявам да унищожа Олимп.

– Твоят кораб няма да стигне до Манхатън.

Ръката ми пулсираше. Пред очите ми играеха черни петна.

– И защо? – Златните очи на Кронос заискряха. Лицето му – лицето на Люк – беше като маска, неестествено и осветено отвътре от някаква зла сила. – Да не би да раз-

читаш на приятеля си с експлозивите?

Сведе поглед към басейна и извика:

– Накамура!

Момче в пълно старогръцко бойно снаряжение излезе напред. Лявото му око беше скрито с черна превръзка. Познавах го, разбира се: Етан Накамура, син на Немезида. Миналото лято му бях спасил живота в лабиринта и в замяна дребният негодник беше помогнал на Кронос да излезе от Тартар.

– Успех, господарю – докладва Етан. – Намерихме го точно там, където ни казахте.

Плесна с ръце и двама великани издърпаха Чарлз Бекендорф. За миг сърцето ми застина. Едното му око беше подуто, ръцете и лицето му бяха издрани. Бронята му я нямаше, ризата му беше разкъсана.

– Не! – извиках.

Бекендорф прикова поглед в мен. После многозначително се взря в ръката си, сякаш искаше да ми даде някакъв знак. Часовника! Не му го бяха взели, а в него беше скрит предавателят. Дали не искаше да ми подсказже, че все още можеше да взриви експлозивите? Не, чудовищата със сигурност се бяха отървали от тях.

– Намерихме го на палубата – заяви единият от великаните, – опитваше се да се промъкне в трюма при двигателите. Може ли да го изядем?

– След малко. – Кронос изгледа намръщено Етан. – Сигурен ли си, че не е сложил експлозивите?

– Вървял е към трюма, господарю.

– Откъде знаеш?

– Ами... – Етан смутено се размърда. – Натам вървеше. И сам ни го каза. Торбата му е пълна с експлозиви.

Изведнъж ми просветна – Бекендорф ги беше заблудил! Разбрал е, че ще го заловят, и се е обърнал, за да изглежда, че върви към трюма. Беше ги убедил, че все още не е успял да стигне до двигателите. Гръцкият огън все още можеше да бъде възпламенен! Но това с нищо не ни помагаше, освен ако не измислех как да се измъкнем от кораба и да задействаме детонатора.

Кронос се поколеба.

„Хайде, повярвай му!“ – примолех аз. Ръката така ме болеше, че едва стоях на краката си.

– Отвори торбата! – заповяда Кронос.

Един от великаните дръпна торбата с експлозивите от рамото на Бекендорф. Надникна вътре, изсумтя и я обърна. Чудовищата уплашено отскочиха назад. Ако вътре наистина имаше стъкленици с гръцки огън, от удара в палубата щяха да избухнат и всичко наоколо щеше да се разлети във въздуха. Но в нея бяха останали само десетина консерви с компот от праскови.

Кронос шумно си пое дъх, опитвайки се да овладее гнева си.

– А дали случайно не е бил край спасителната лодка, когато сте го заловили? – попита заплашително той.

Етан пребледня.

– Ами...

– И на кой ли не му мина през ума да слезе да провери трюма с двигателите?

Етан се сви ужасено, завъртя се на пети и хукна.

Изругах наум. Разполагахме само с няколко минути, преди да обезвредят експлозивите. Отново улових погледа на Бекендорф, като се надявах, че ще се досети какво го питам: Колко?

Той направи кръгче с палец и показалец. НУЛА. Детонаторът се задействаше веднага. Ако Чарлз натиснеше копчето на предавателя, корабът щеше да избухне веднага. Нямахме как да се отдалечим достатъчно, за да го използва. Чудовищата щяха да ни убият, или да обезвредят експлозивите. Или и двете.

Кронос се обърна към мен с изкривена усмивка.

– Надявам се да извиниш некомпетентните ми служители, Пърси Джаксън, но това вече е без значение. Сега си в ръцете ми. От седмици знаехме, че ще дойдеш.

Протегна ръка и размаха сребърна гривна с гравирани на нея ятаган – символ на повелителя на титаните.

Болката в ръката ми пречеше да мисля ясно, но въпреки това прошепнах:

– Устройство за комуникация.... Шпионин в лагера.

Титанът се усмихна.

– Не бива да разчиташ на приятелите си. Те винаги ще те подведат. Люк го научи този урок на гърба си. Хвърли меча и се предай. Иначе другарят ти ще умре!

Буца заседна в гърлото ми. Един от великаните сграбчи Бекендорф за врата. Не бях в състояние да го спася и дори и да се опитах, той щеше да загине, преди да стигна до него. И двамата щяхме да загинем.

Бекендорф безгласно прошепна: *Върви.*

Поклатих глава. Не можех да го изоставя.

Другият великан продължаваше да рови из консервите с праскови, което означаваше, че лявата ръка на Бекендорф беше свободна. Той я вдигна бавно към часовника на дясната си китка.

Едва не изкрещях да го спра.

В този миг една от жените змии край басейна изсъска:

– Какво прави? Какво е това на китката му?

Бекендорф стисна очи и докосна китката си.

Нямах избор. Хвърлих меча си към Кронос, все едно беше копие. Въртоп отскочи от гърдите му, без да го нарани, но поне го сепна. Пробих си път през тълпата чудовища и скочих – от трийсет метра височина – към водата.

Чух грохот от вътрешността на кораба. Чудовища крещяха след мен. Копие прелетя край ухото ми. Стрела се заби в хълбока ми, но не обърнах внимание на болката. Гмурнах се в океана и заповядах на теченията да ме отведат надалеч – на петдесет, на сто метра.

Но дори и от това разстояние усетих как експлозията разтърси океана. Гореща вълна удари тила ми. „Принцеса Андромеда“ избухна, огромно огнено кълбо от зелен пламък се надигна в тъмното небе и погълна всичко.

„Бекендорф...“

Припаднах и потънах като котва към дъното.

ЗАПОЗНАВАМ СЕ СЪС СТУДЕНИ И
НЕПРИЯТНИ РИБЕСТИ РОДНИНИ

Сънищата на полубоговете са гадна работа.

Защото не са обикновени сънища, а видения, поличби и всевъзможни други мистични явления, от които ме заболява главата.

Сънувах, че съм в тъмен дворец на планински връх. За съжаление, мястото ми беше добре познато: това беше дворецът на титаните на планината Отрис, или по-точно, на връх Тамалпаис в Калифорния. Голямата беседка нямаше покрив и се виждаше нощното небе, отстрани се издигаха черни гръцки колони и статуи на титани. По черния мраморен под проблясваха отблясъци от факли. В средата на залата, облечен в броня титан с мъка придържаше тежестта на фуниевиден вихър – това беше Атлас, който крепеше небосвода.

Край него двама титани стояха до бронзов мангал и се взираха в образите в пламъците.

– Голяма експлозия – рече единият. Той беше облечен в черна броня, изпъстрена със сребристи точки като звездното небе. Лицето му беше скрито зад шлем с извити овнешки рога.

– Няма значение – отвърна другият, който беше със златиста роба и очите му бяха златни като на Кронос. Цялото му тяло сияеше. Заприлича ми на Аполон, бога на

Слънцето, само дето светлината от титана беше по-ярка и изражението му беше по-жестоко. – Боговете захапаха примамката. Скоро ще бъдат унищожени.

Не виждах ясно какво гледаха в пламъците: бури, срут-ваши се сгради, крещящи простосмъртни.

– Отивам на изток да застана начело на нашите сили – заяви златният титан. – Криос, ти остани тук да защита-ваш Отрис.

Онзи с овнешките рога изсумтя.

– Винаги на мен се пада най-скупната задача. Повелител на юга. Господар на съзвездията. А сега трябва да дун-дуркам Атлас, докато ти се забавляваш.

Атлас изръмжа изпод вихреците се облаци.

– Освободете ме, проклети да сте! Аз съм най-добрият воин. Поемете товара ми, за да отида на бойното поле!

– Замълчи! – изрева златният титан. – Проигра шанса си, Атлас. Провали се. И сега си точно там, където те иска Кронос. А ти, Криос: изпълни дълга си.

– А ако ти потрябват още бойци? – попита Криос. – Коварният ни изтупан братовчед не става за нищо, ако се стигне до бой.

Златният титан се засмя.

– Не се тревожи за него. Освен това, боговете едва успяха да се справят с първото ни предизвикателство и дори не подозират още колко сме им подготвили. Помни думите ми, само след няколко дни Олимп ще е разрушен и ще се съберем отново тук, за да празнуваме настъпването на Шестия век!

Златният титан избухна в пламъци и изчезна.

– О, защо! – измърмори Криос. – Той да изчезва в пламъци, а аз да нося тези глупави овнешки рога!

Мястото се промени. Сега бях пред двореца, скрит в сенките на една колона. До мен едно момче подслушваше титаните. Тъмна копринена коса, бледа кожа и черни дрехи – моят приятел Нико ди Анджело, синът на Хадес.

Погледна ме мрачно.

– Видя ли, Пърси? – прошепна той. – Времето ви изтича. Още ли смяташ, че ще можете да ги победите без моя план?

От думите му лъхаше студът на океанското дъно и чернота погълна съня ми.

– Пърси? – чух плътен глас.

Имах чувството, че са ме напъхали в гигантска микровълнова печка и са ме пуснали на десет минути. Отворих очи и видях над мен да се надвесва огромен силует.

– Бекендорф? – прошепнах с надежда.

– Не, братко.

Погледът ми се фокусира. Това беше циклоп – ръбесто лице, рошава кестенява коса, едно огромно, пълно с трезво око.

– Тайсън?

Той се ухили и зъбите му лъснаха.

– Браво! Мозъкът ти още работи!

Аз не бях толкова сигурен. Почти не усещах тялото си, бях вкочанен от студ. Гласът ми звучеше странно. Чувах Тайсън, но като че ли по-скоро усещах вибрациите в черепата си, а не нормалните звуци.

Изправих се и тънкият чаршаф отплува настрана. Бях в легло, направено от мека като коприна морска трева, в стая с украсени с раковини стени. Под тавана се носеха искрящи перли с размерите на баскетболна топка, от кои-

то струеше светлина. Намирах се на океанското дъно.

Като син на Посейдон, за мен това не беше никакъв проблем. Спокойно можех да дишам под водата и дори и дрехите ми не се намокряха, освен ако не го поисках. Но въпреки това леко се сепнах, когато една акула мина през прозореца, погледна ме равнодушно и продължи към другия край на стаята.

– Къде...

– В двореца на татко – отвърна Тайсън.

При други обстоятелства щях страшно да се радвам. Не бях стъпвал в царството на Посейдон и си мечтаех за това от години. Но сега ме болеше главата. Ризата ми беше обгорена от експлозията. Раните на ръката и на крака ми бяха заздравели – морската вода можеше да прави такива чудеса с мен, ако останех в нея достатъчно време, – но все още имах чувството, че ме е прегазил отбор по ръгби, съставен от лестригони.

– Откога?

– Намерихме те снощи – рече Тайсън, – носеше се във водата.

– А „Принцеса Андромеда“?

– Бум! – извика щастливо той.

– Бекендорф беше там. Открихте ли...

Лицето му помръкна.

– Нито следа от него. Съжалявам.

Взрях се през прозореца в тъмносинята вода. През есента Бекендорф трябваше да отиде в колеж. Имаше си гадже, много приятели, целият живот беше пред него. Не можеше да е мъртъв. Може би беше успял да се измъкне от кораба като мен? Може би беше скочил във водата... и какво? За разлика от мен, той не би могъл да оцелее след

такъв скок. Нямаше как да се отдалечи достатъчно от кораба преди взрива.

Знаех, че е мъртъв. Беше жертвал живота си, за да унищожи „Принцеса Андромеда“, а аз го бях изоставил.

Замислих се за съня си: титаните говореха за експлозията, все едно тя нямаше никакво значение, Нико ди Анджелио ме предупреждаваше, че няма да победя Кронос, освен ако не последвам плана му – безумно опасна идея, от която се дърпах вече цяла година.

Взрив разтърси двореца. Навън блесна зелена светлина и целият океан се освети като бял ден.

– Какво става? – попитах.

Тайсън се огледа загрижено.

– Татко ще ти обясни. Ела, той изтребва чудовища.

Дворецът беше невероятен. По-смайващ палат не бях виждал през живота си, само че беше на път да бъде разрушен. Доплувахме до края на дълъг коридор и се издигнахме нагоре, тласкани от един гейзер. Стигнахме до покрива и затаих дъх – доколкото човек може да затаи дъх под водата, разбира се.

Дворецът беше огромен като този на Олимп, с просторни дворове, градини и беседки. В лехите цъфтяха корали и искрящи водни растения. Сградите бяха изградени от бели раковини, които обаче сияеха в цветовете на дъгата. През прозорците минаваха риби и октоподи. Алеите бяха очертани с перли, които искряха като коледни лампички.

Големият двор отпред беше пълен с бойци – тритони с риби опашки и човешки тела от кръста нагоре, само че със синя кожа. Някои се грижеха за ранени. Други остре-

ха копия и мечове. Един от тях мина край нас забързано. Очите му бяха яркозелени, а зъбите му ми заприличаха на акулски. Такива неща не се показваха във филми като „Малката русалка“.

Отвън имаше крепостна стена с кули и оръдия, но по-голямата част от тях бяха унищожени. Други изстрелваха странни зелени снаряди – гръцки огън, който можеше да се възпламенява дори и под вода.

Отвъд стената океанското дъно тънеше в сумрак. Водеше се сражение – проблясъци, експлозии, искри от сблъсъците. Ако бях нормален човек, нямаше да виждам нищо, тъй като щеше да ми е твърде тъмно. Всъщност, ако бях нормален човек, налягането щеше да ме е смазало и щях да съм умрял от студ. Дори и моите чувствителни към топлинните вълни очи трудно различаваха какво точно се случваше.

В края на дворецовия комплекс избухна един храм с покрив от корали. Разлетяха се пламнали отломки. От мрака над нас се появи огромна сянка – сепия, по-голяма и от небостъргач. Беше заобиколена от облак искрящи пращинки – поне в първия момент ги взех за пращинки, а после осъзнах, че това бяха тритони, които се опитваха да спрат чудовището. Сепията се спусна над двореца и размаха пипала, помитайки първата редица бойци. В следващия миг от покрива на една от най-високите сгради проблесна син лъч. Стовари се върху сепията и чудовището се разтвори във водата като бульон на прах.

– Татко – Тайсън посочи натам, откъдето беше дошла синята светкавица.

– Той ли го направи? – Изведнъж се обнадежих. Татко притежаваше невероятна мощ. Той беше богът на морета-

та. Можеше да се справи с атаката. И дори да ми позволи да участвам в отбраната. – Теб пуска ли те на предната линия? Като ти знам силата, сигурно им трошиш главите с един удар?

Тайсън сви устни и се досетих, че без да искам, го бях настъпил по мазола.

– Аз... поправам оръжия – измърмори той. – Да вървим при татко.

Знам, че ще прозвучи доста шантаво на хората с нормални родители, но аз бях виждал баща си не повече от четири-пет пъти и то за най-много по десетина минути. Гръцките богове не ходят по баскетболните мачове на децата си. Въпреки това бях убеден, че веднага ще позная Посейдон.

Грешах.

Плоският покрив на храма служеше за команден пункт. Мозайката на пода представляваше карта на двореца и океанското дъно край него. Цветните каменни плочи, които показваха различните армии и морски чудовища, постоянно се движеха насам-натам. Сградите, които се срутваха край нас, изчезваха и от картата.

Край мозайката с угрижен вид стояха няколко души, но нито един от тях не приличаше на баща ми. Аз търсех загорял от слънцето едър мъж с черна брада, с шорти и пъстра риза.

Но такъв нямаше. Имаше един тритон с две опашки, вместо една. Кожата му беше зелена и бронята му беше инкрустирана с перли. Косата му беше вързана на опашка. Стори ми се млад, макар че винаги ми е било трудно да позная точната възраст на странните създания. Те спокойно

можеше да са на по две-три хиляди години. До него стоеше старец с буйна бяла брада и сива коса. Като че ли едва удържаше тежестта на бронята си. Очите му бяха зелени, с мрежа от ситни бръчици около тях, но сега не се усмихваше. Оглеждаше картата, подпрян на голям метален жезъл. Вдясно от него стърчеше красива жена със зелена броня, дълга черна коса и странни рогца като рачешки щипци. До нея имаше делфин – най-обикновен делфин, но той също се вираше напрегнато в мозайката.

– Делфин – рече старецът, – изпрати Палемон и отрядът му акули на западния фронт. Трябва да спрем левиатаните.

Делфинът отвърна с писукане, което обаче беше разбираемо за мен:

– Слушам, господарю.

Обърна се и отплува.

Погледнах смаяно Тайсън, после отново се обърнах към стареца.

Не беше възможно, но все пак...

– Тате?

Старецът вдигна глава. Лъчезарните очи ми бяха познати, но лицето... Все едно беше остарял поне с четиридесет години от последната ни среща.

– Здравей, Пърси.

– Какво... Какво е станало с теб?

Тайсън ме сръга и яростно заклати глава. За миг се уплаших, че главата му ще се скъса от врата и ще тупне на земята. Посейдон обаче като че ли не се засегна.

– Спокойно, Тайсън – рече той. – Пърси, извини ме за външния ми вид. Войната ми се отразява зле.

– Но нали си безсмъртен? – извиках. – Можеш да из-

глеждаш както си поискаш!

– Изглеждам така, както изглежда царството ми – отвърна той. – А в момента положението е твърде тежко. Пърси, да те представя на останалите. Боя се, че изпусна моя помощник Делфин, бог на делфините. Това е... тъъ... съпругата ми Амфитрита. Скъпа...

Дамата със зелената броня ме изгледа студено, скръсти ръце и заяви:

– Простете, господарю. От мен имат нужда на бойното поле.

И тя отплува.

Смутих се. Но не можех да я виня. Не ми беше хрумвало, че баща ми си има безсмъртна съпруга. Забежките му с простосмъртните, включително и с майка ми, едва ли бяха по вкуса на Амфитрита.

Посейдон се прокашля.

– Е, да... А това е синът ми Тритон. Тъъ... другият ми син.

– Син и престолонаследник – поправи го зеленият. Двете му риби опашки се размърдаха напред-назад. Усмихна ми се, но в погледа му нямаше и капчица дружелюбност. – Здравей, Персей Джаксън. Най-сетне си дошъл да помогнеш?

Нима ме упрекваше, че не съм пристигнал по-рано? Или ме смяташе за безотговорен лентяй? Ако човек може да се изчервява под водата, то аз сигурно пламнах като домат.

– Какво се иска от мен? – попитах.

Тритон се усмихна, все едно бях смешно кученце, джафнало по негова команда. Обърна се към Посейдон.

– Отивам на предната линия, татко. Аз няма да те подведа.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадец
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСПАРД

Мечът на лятото

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул